

Даровете на мъдреците и тяхното значение

Господ знае, че да се дава е присъщо на обичащите. Той иска нещо съкровено, което да Му дадем напълно доброволно: „Сине мой! Дай ми сърцето си”.

06.01.2025

„И като отвориха съкровищата си, принесоха Му дарове: злато, ливан и смирна”. Нека се спрем малко и да се опитаме да разберем

този евангелски пасаж. Как можем ние, които сме нищожни (...), да принесем нещо на Бог? Свещеното Писание казва: „*Всяко добро деяние и всеки свършен дар иде отгоре*” (...). Исус Христос ни научи да очакваме всичко от Бог Отец, и преди всичко да търсим Божието царство и Неговата правда, понеже всичко друго ще ни се придаде, защото Той добре знае от какво имаме нужда.

Обаче Господ знае, че да се дава е присъщо на обичащите и самият Той ни сочи какво иска от нас. Не Го интересуват богатства, нито плодовете или тварите земни, нито рибите в моретата, нито птиците небесни, защото всичко е Негово. Той иска нещо съкровено, което да Му дадем напълно доброволно: „*Сине мой! Дай ми сърцето си*”. Виждате ли? Не се задоволява с нещо половинчато, иска всичко. Не търси да вземе

нещо наше, а – повтарям – иска ни нас самите. Само от тук, от този първи дар – произхождат всички други дарове, които можем да поднесем на Господ.

Нека Му поднесем, затова, ЗЛАТО, чистото злато на нашето откъсване от парите и от материалните блага. Нека не забравяме, че това са неща, които са хубави защото идват от Бог. Ала Господ желае да ги ползваме, без сърцето ни да се привързва към тях, а в полза на всички хора. (...)

Да Му принесем също и ТАМЯН, т.е. нашият стремеж - издигащ се към Господ - да водим добър живот разпръсващ около себе си уханието на Христос, *„защото ние сме Христово благоухание“*. Да изпълваме нашите дела и думи с това благоухание, значи да насърчаваме взаимното разбирателство и приятелство.

Нека нашият живот да придружава живота на другите хора, та никой да не бъде или да не се чувства самотен. Нека нашето братолюбие да бъде придружено от сърдечност, от топлина в отношенията (...).

Заедно с мъдреците поднасяме и СМИРНА – жертвата, която не бива да липсва в християнския живот. Смирната ни припомня страданията на Господ – на кръста Му дават да пие вино със смирна и със смирна помазват тялото Му преди погребването. Но не си мислете, че, размишлявайки върху необходимостта от жертва и от умъртвление, придаваме печална нотка на радостния празник, който честваме днес.

Умъртвление не значи песимизъм, нито унил дух (...)

Длъжен съм още веднъж да подчертая, че умъртвленията

обикновено не се състоят от големи лишения, нито пък са чести. Те са в дребните надмогвания на себе си: ще се усмихвам на този, който ми досажда; ще откажа да изпълнявам капризите на тялото; ще привикна да слушам другите; ще се науча да използвам полезно времето, отредено ми от Бог... И още куп дребни неща, на пръв поглед съвсем незначителни, с които се сблъскваме най-ненадейно всеки ден: противоречия, трудности, огорчения (...).

Срв. Св. Хосемария, „Христос е, Който преминава”, пар. 35-37.

Превод от испански: Марио Георгиев

pdf | документ, генериран
автоматично от [https://
dev.opusdei.org/bg-bg/article/darovete-
na-mdretsite-i-tekhniia-dukhoven-
smisl/](https://dev.opusdei.org/bg-bg/article/darovete-na-mdretsite-i-tekhniia-dukhoven-smisl/) (06.08.2025)